ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

JINDY A NYNÍ.

Adolf Heyduk.

Stále jsme menší nadšením,
stále jsme slabší v své píli,
domýslu stále větší dým
duševné na nás se chýlí.

Žijem jen sobě, sobě jen,
jenom ne bratrům, ne lidu,
stavíme z dýmu mlžený sen
požitku, míru a klidu.

Svět však je jiný, jiný čas,
třeba se člověk naň vrací,
jako se vrací v role klas
rolníkův píli a prací.

Obéť-li žádá vlast i lid,
hněvivě stáhneme brvy,
předkové šli se za vlast bít,
zlatem ji střehli i krví.

Kde jsou ta vojska, kde že jsou
rekové shluklých se rojů,
jež s duší ondy slunečnou
kráčeli v požáry bojů?

Šťastný byl otec v dětech svých,
vnuk i děd, vše byli šťastni,
blaženě spali na růžích:
na růžích krve své vlastní.

Žádný se nebál umírat,
nechť smrtí všecko se ruší,
srdce-li národ chtěl, dal rád,
dal je a dal mu i duši!

Nebude jinak — zle je dnes —
leda až národ se změní;
pokavad všecko, brat zač kles',
ňádry nás všech kryto není!

* * *

JINDY A NYNÍ.

Historie nám připomíná hrůzy válek evropských, kde i Čechové zažili mnoho strastí. — A dnes — se historie ona opakuje, a to ještě hrozněji! — Věru, že člověk žasne nad touto strašnou skutečností a snaží probuditi se z náhlé ztrnulosti, do které byl uvržen jednáním zpupného německého vladaře! S obavou a s napnutím očekáváme zprávy ze zemí hrůz! — Jak a kdy skončí toto strašné divadlo! A zvláště pro nás Slovany!

Doufejme však, že se stane po právu těm, kteří dali podnět k tomuto strašnému činu! Válka evropská působí velice nemile na nás všechny i zde v Americe, neboť cítíme zároveň s těmi tam za mořem a zvláště jsou rozrušení ti, kteří mají ve staré vlasti příbuzné neb přátele a není jim možno žádnou zprávu od nich obdržeti a žádnou pomoc jim nelze poskytnouti.

Válka překvapila nás všechny tak, jako zhoubná vichřice a také zanechá jen po sobě zhoubné stopy. Z krásných budov zůstanou jen trosky a z lidu mnoho mrzáků a žebráků! — Kdo nahradí pak jim těžké ztráty? Snad císař pán sám!

* * *

Pí. M. A. Malé z David City srdečný dík za vzpomínku. Brzy bude konec vší zeleni a nastane nám zase smutné období. Srdečně Vás zdraví — Poř.

* * *

A. Kulíková, South Omaha, Nebr. — VÁLKA! Je tomu asi 10 let, co francouzské ženy proti válce se obrátily na ženy - sestry stejného smýšlení v Německu a v listu svém je vyzývají, by přistoupily k velkému spolku žen za účelem domáhání se míru a potírání války; utvořily se spolky a sice "Deutscher Verein fuer internationale Friedenpropaganda" a odpověď žen německých francouzským byla následující: "U nás přijato bylo provolání mezinárodního spolku žen v Paříži s velikým nadšením a jménem spolku našich žen Vám ruku naši podáváme; Vaše slova našla čilou ozvěnu v srdcích žen našich. Jsme stejně smýšlejícími dušemi, neboť i my z celé duše zavrhujeme hrůzy války; člověk proti člověku stojí jako divá zvěř! Válka je krutý barbar, jenž loupí nám naše nejmilejší, proti naší vůli béře muže, milence a děti, béře nám domovy a ničí započatou práci mladých domovů; někdy i práce celých věků. Uvolňuje všechny svazky lásky a přátelství; mravy sesurovuje, účinkuje tím, že demoralisuje. — Vzhůru tedy k boji proti boji!

— — — — — — —

Co dnes matek se táže: proto jsem mého syna vychovala, vše v něho skládala, mají chlouba mám nechati zabíti proto, že dva spojení vladaři se chtí rváti, válčiti s celým světem? V domě našem byl mír, radost nad dospělými dítkami a nyní je vše uvrženo v zármutek! Je to hanba 20. století, kde máme dnes spolky pro ochranu zvířat a takový loupeživý vladař pod heslem "pro vlast" "Fuer Vaterland" — nedbá na životy svých poddaných! Hrůzou myslící člověk je naplněn a jeho nitro je plno otázek, jež zůstávají nezodpovědny. Co vlasť milá trpí, o níž noviny přináší hrůzozprávy a co dál bude, skoro se bojíme napsati. V Praze mám sestru se 4 dětmi, švagra, c. k. asspiranta, Jana Adamce. Dále mnoho známých. Též naše milá dopisovatelka Arna, která pilně ve válečném ruchu bude říditi telegrafický aparát. Co mé rodiče v Jihlavě? Psaní nedochází, zajisté jsou k smrti zarmouceni nad odchodem bratra Otty, který je někde na bojišti jako vojenský lékař! Alespoň psaní jediné, že žije, kdyby se mi dostalo — co s nimi se děje a byla bych v duši uklidněna. Ale ta nejistota hrozně drásá nitro! A takých duší více, které to samé co já cítí a proto, ženy, vychovávejte své syny, by měli odpor ku válce a snad nejbližší dny přinesou radostnou zprávu "mír", jenž bude perlami slz matek, žen, milenek korunován!

Teta Vítámvásová, Omaha, Nebraska. — Milé družky! Snad jste všechny tak zaujaté prací a válkou, že ani o sobě slyšet nedáte. To, co si povídáte aneb myslíte o válce, povězte v "Ž. H.", čímž našim mužům dokážeme, že se nebojíme s pravdou přijíti na venek. Nýbrž, že dovedeme i veřejně hájit utiskované naše nevinné, smrti vstříc hnané národy. Dokažme skutkem, že nejsme sufražetky, abychom se jenom ve veřejnosti mnoha jiným posmívaly a muže odsuzovaly. To nikoliv. Dokažme ale, že jsme ženy a matky, že cítíme nejen bol náš, ale každého jiného. A zvláště v této kritické době války tam za mořem. Hnusí se to citům lidským, když čteme zprávy, že jsou tam synové (více ještě děti) od 16.—19. roků voláni do zbraně, by se vycvičili v střelbě (vraždit jiné) chránit prý vlast. Ó ne vlast, nýbrž pohlaváry, kteří kradou vlasti syny a je vraždí pro svůj vlastní zisk. Jest to spravedlivé jednání? Zajisté, že nikoliv a pokud nebude zrušeno císařství a nezavládne republika, nebude tu nebude tam lépe. A tomu pokořenému lidu nezbude nic jiného, než aby vychovával syny pro vražedné jatky pohlavárům. My, kteří jsme válku nepřežili a v ní nebyli, nemůžeme mnoho o ní povídat a vypravování o ní jiných vyslechneme jenom jako nějakou pohádku a více nás to nezajímá. Však ale jinak tato válka účinkuje na ty, kteří v ní byli aneb je pamatují z roku 1866. Ti mají stále ty samé hrůzyplné okamžiky před sebou. Není snad jednoho večera, by nám naši sousedé nevyprávěli o roce 1866 — jaké byly účinky a pak ty následky. Soused vyprávěl: Byl jsem tehdy malý hoch, když Prajzi v městě našem řádili. Po 6 hodin jsme byli schováni a kulky jen přes nás lítaly. Když pak jsme byli z úkrytu vyproštěni, hrozné divadlo jsme viděli — mrtvol k nepřehlédnutí, že jsme ani projít nemohli. My však koukali, jen jak utéci a nedbali na nářek raněných. Do týdnu mně zemřeli oba rodiče a já sirota jsem byl odkázán sám své budoucnosti. Dnes jest mně 61 a manželce rozené Šulcově ze Semil 59 roků." — Smutné jsou vzpomínky do té hrozné minulosti. Však někdy ale si myslím, že i ta válka bude míti něco dobra, kdyby jen pohili více humbukářů, již, bohužel, jsou mezi všemi národy. Odpusťte mně, milé družky, že píši jen o samé vojně, neboť jsem do věci tak zabrána, ježto vím, že synové mé sestry jsou též povoláni do zbraně. — Také zde byla návštěvou a též i tetu navštívila pí. M. Pospíšilová z Denver. Dále pan Josef Sedláček z Blue Rapids, Kansas, nás navštívil a rád by byl viděl kamaráda, s nímž ve Znojmě při 93. pluku sloužil. Však manžel byl v práci a tak škoda, že si nemohli o tom vojanském stavu promluvit. Však ale, pane Sedláčku, starý vám vzkazuje pozdrav. Ty knedlíky pan Sedláček již prý by nechtěl zpátky jít vařit. Též pí. M. Bartošová dlí návštěvou v Linwood a okolí. Škoda, že teta nemohla s ní jeti. Vím, že jí zase bolí hlava. A kdo ti, Mařko, zažehná ouroky, když nejsem s tebou?

Marie Burešová, South Omaha, Nebr., 20. srpna 1914. — Ctěné čtenářky "Ženské Hlídky"! Tak jste si, milé družky, zajisté mnohá z vás za těch horkých dnů udělala výlet — některá do Kalifornie, jiná zase do Denver, Colorado, anebo k mamince a tatínkovi, a já, abych nezůstala pozadu, také jsem byla na výletu, ač ne tak daleko, jsem ale spokojena, třeba že to bylo jenom na chvilenku. A tak vám musím sdělit, jak jsem se na onen výlet dostala. Jednoho dne mě volá pí. Tutschová, abych tam přišla, že pro mě má novinku, která se mně bude zamlouvat. No, něco takového mně říci, tu hned jsem slíbila, že ještě dnes tam přijdu. Ale ta novinka a to zamlouvání to mně celý den vrtalo v hlavě — co to asi bude? No, jsem také z toho Evininého pokolení, trošku zvědavá a proto jsem se ani večera nemohla dočkat. Jakmile přišli chlapci z práce domů, já hajdy pro novinku. Cestou o tom přemýšlím a tu mně napadne, což jestli jsem dobře přes telefon rozuměla, jestli mně totiž místo zamlouvat, neřekla namlouvat? Nu a teď jsem v tom byla ještě hůře než na začátku. Cestou jedno zastavenífko na druhé a já byla již jako na trní. Již jsem si myslila, že se k paní Tutschové ani nedostanu a bylo hodně pozdě, když konečně jsem se tam dostala. Nedočkavě se ptám, jakou má pro mě novinku. "Chceme si udělat do Prague výlet po automobilu a chcete-li se podívat na Žabkovi, pojeďte s námi!" Bez rozmýšlení jsem dala slovo, že pojedu a ujednáno to na čtvrtek ráno. A tak paní Tutschová uhádla, že se mně ona novinka bude zamlouvat. Ve středu večer bylo bouřlivo, i také trošku pršelo a tak jsem se na cestu nepřipravovala. Ráno však před půl pátou hodinou mě paní Tutschová volá, jsem-li připravená. Odpovím, že ne. No, tak jenom honem se připravte, my chvilenku na vás počkáme. No, to byl "tuml" a snad nikdy jsem nebyla se strojením tak brzo jako tu chvíli hotova, ba ani jsem se do zrcadla nepodívala, nebyla-li jsem od kamen začerněná. Vzbudila jsem chlapce a poručila, co má vše udělat a již letím do Browns Parku, odkud p. Tutsch mi jel již naproti. Vyjeli jsme po páté hodině a jelo se nám t odobře, ale za Omahou jsme viděli, že více pršelo. Když jsme přijeli do městečka Algona, tak jsme tam zastavili a pan Tutsch s panem Jindrou šli prohlédnout cestu, bude-li možná jeti dál. Bylo to asi tak, zpátky by se nám nechtělo a na další cestu to neukazovalo, když tu pan Tutsch povídá: Počkáme, až cesta trošku vyschne! Pánové se šli trochu projít, kdežto my jsme se bavily vypravováním, že jsme ani nepozorovaly, jak dlouho jsme na místě. Bylo k osmé hodině, když jsme vyjeli na další cestu, ale ujeli jsme malý kousek cesty, když pan Tutsch povídá: musíme dolů a dát řetězy (já myslela, že ony řetězy potáhnou káru) oni ale je dali na kola, aby se nesmekala, anebo aby nezajeli do příkopa. Dosti špatně jsme přijeli do města Fremont, kde jsem se nemohla vynadívat na ty krásné květiny, okolo domů do všelijakých záhonků vysázené. Další cesta byla pohodlnější, nebyla tak rozmoklá, ale blíže Prague to bylo k zoufání, neb v takové kopcovité a rozmoklé cestě můžeme jenom zručnosti pana Tutsche a jeho vytrvalosti děkovat, že jsme neuvázli v bahně. Ale jak se říká, že není zle, aby nebylo zase dobře. Přijeli jsme do Prague po jedenácté hodině. Páni Tutschovi jeli k jejich známým a já opět k Žabkům. Dcera byla překvapena. Malý Frantík běží a křičí: Maminko, babička je tady. Dcera si toho mnoho nevšímala a povídá — jo, ona je už tady, když tu se ohlédne a dívá se na mě tak překvapeně. Konečně, když se vzpamatovala, povídá — kde vás je víc? Zatím postačím já sama, pravím. A tu ona zase a kde jsem se tu vzala? Načež jí vypravuji, jak jsem se tam dostala. Jenom že nám to setkání dlouho netrvalo, neb na večer jsme museli zase domů. Báli jsme se totiž šeredné cesty. Vyjeli jsme po třetí hodině a vzali jinou cestu na Wahoo, kde nebyla cesta tak rozmoklá a lepší rovina a tak se nám to pěkně jelo aneb spíše letělo. Já jsem si některou chvíli myslela, že jsme ve vzduchu. Ale taková jízda se panu Tutschovi jinak zamlouvala, neb s panem Jindrou časem i zazpívali. Několikrát jsme zastavili a posvačili, neb páni Tutschovi byli vším zásobeni, i aby nebyla žízeň, měli u ledu zásobu. Přijeli jsme do South Omahy po osmé hodině. Já jsem přišla o něco později. A tak jestli jsem měla cestou "good time", když jsem přišla, měla jsem ho zase, neb nikdo nebyl doma. Kačeny za mnou běhaly, chtěly žrát a když jsem šla zavřít slepice, tak běžely s bidélek — myslely, že jim také něco nesu a krávu, tu jsem musela hledat v trávě na akrech. Všechno jsem to ale dala do pořádku, a teď jsem si myslela, jak si pochutnám na kafíčku. Však jak jsem byla zklamána. Konvice byla suchá, jako by tam nikdy nebyla ani kapka vody. Za to ale na stole v každém koflíku bylo do půli "logru". A přece jsem všechno poručila, co a jak mají chlapci udělat. Tu jsem si myslela, počkejte, až přijdete domů, tak se vypořádáme. Za tím však mě rozbolela hlava a když chlapci přišli, tak jsem jim sotva trochu vyhubovala, načež oni mně řekli, že jsem povídala, že prý večer budu doma a že si to všechno udělám sama. Oni že odešli do klubu na pik-nik. A tak jsem se tu chvíli zařekla, že nikdy již nikam nepůjdu. Však dnes, když mě někdo zavolá, abych jela na výlet, budu hned hotova zase jeti v té naději, že podruhé bych měla doma vše v úplném pořádku. Aspoň musíme doufat, že by to bylo lepší. Podruhé pojedu ale na delší chvilku, aby se mně malá Mařenka Žabkova nevysmála, neb když jsem odjela, tak povídala, že jsem se asi tam šla naobědvat a když jsem se najedla, že jsem šla domů. Nuže, vidíte, jak ten výlet mně dopadl. Špatný začátek poprvé a po druhé dobrý konec.

Marie A. Malá st. v Appletonu, a David City, Nebr. — Vážená pořadatelko, přijměte srdečný můj pozdrav! Černé mraky válečné za mořem stahují se nad hlavami všech obyvatel. Hrozné jest postavení těch matek, otců a celých rodin, z nichž jest člen do boje odvolán. Ubohý lid jest hnán na šlachtu a to jedině k vůli necitelným vládcům, u nichž lidské životy malé ceny mají. Jest to věru velmi smutné, neboť stále se strašných prostředků ku válčení a zabíjení nevinných lidí vynalézá, tak že co nezničí živelní pohromy, to lidská ruka pomocí prachu, olova a dynamitu dovrší. Dostala jsem též od vnuka dopis z Mexika, v němž píše: "Mexikáni jsou klidní. Myslím, že na "krismus" přijedu domů. Co toto píši, jest neděle — "den uctění matek a babiček" — a tu si vzpomínám, že jsem Ti, babičko, v loni poslal bílý karafiat. A Ty's jistě plakala. Jsem příliš vzdálen, než abych Ti i tentokrát mohl nějaký poslat. Proto alespoň v mysli a v tomto dopise Ti v den uctění drahých matek a babiček nejhlubší svoji úctu projevuji — já vím, že zase pláčeš!" — Ba nikoliv, mám hodnou snachu a mám se velmi dobře. Jen přijeď! — Jak ten čas rychle ubíhá, sotva jsme se z toho hrozného vedra vzpamatovali, přichází nám zase onen smutný dojem, pohlížeti na tu krásnou přírodu, jak na své kráse ztrácí — květ jeden po druhém bledne, usýchá a odpadává a všechno rostlinstvo svoji zeleň ztrácí; i to listí schne a kvapem se stromů mizí. Ba i lidé se mění, neboť ten horký vítr vše příliš ožehne a to víte, kdo pak ženské. Ty chtějí býti stále hezké — i kdyby sebe starší byla, přece žádná z nich nechce býti ošklivou. Nu, řekněte, není-li to pravda?! Mladé, ty jsou bez tak dosti hezké, ale stařenky, jimž hrozných starostí přes hlavy přešlo a hořká slza často v oku se jim zatřpytila, jsou již ustarané a vrásčité a tu, kdyby se ještě měly zanedbávat, za co by potom stály?! A proto přece se musí podle mody držet. Však nechť jest tomu jakkoli, každý chce býti jen hezkým — ať je to už muž neb žena — a je-li kdo z vás ožehnutým, jen si kupte krásličí prášek, kterého když použijete, své obličeje učiníte slíčnými a pleť velmi jemnou. To ale se týká jen ctěných dam a slečen, kdežto stařenkám zacelí se tím vrásky — až pod drnem. Proto volám k té naší mládeži, aby měla úctu ku starým lidem, kteří se stříbrným vlasem se honosí, neboť stáří plnou měrou úcty si zaslouží! Tu a tam je vidět vetchnou babičku i dědečka, jak si spolu povídají, co ještě dobrého pro ty své dítky udělají. Však ne — jest již pozdě. Jara mládí prchlo, podzim — stáří jest zde, přijde zubatá a ta se nedá podplatit, když na nás volá: "Jen pojď, jsi tu již nepotřebným, nech to místo pro mladé!" O, jak málo věnujeme pozornosti myšlénce na smrt v tom chvatu životním, věnujíce všechen čas všeho druhu zábavám, hledíce jeden druhého předstihnout v hromadění pokladů, často i nepoctivě a mnohdy i na úkor svých vlast. přátel, aniž by nám přišlo na mysl, že smrt nás může v každém okamžiku strhnout, čehož důkazů máme přehojně. V této době létacích strojů a automobilů nemine dne, aby se nemilých nehod nestalo, kde na sta životů předčasně na zmar přichází. I ti, kteří se těší dobrému zdraví a na lože ku spánku se kladou, nejsou jisti, že ráno budou zdrávi, neboť život náš jest pouze jako bublinka, zmítající se ve vzduchu a každé sebe menší zavanutí může tuto rázem zničiti. Ani nemají tušení, že život jejich jest v nebezpečí. Zkrátka smrt na nás za každým rohem číhá a jest tudíž dobře býti na ni připravenu! Žijme předně život vzorný, buďme shovívaví a jeden k druhému laskaví — a ku své rodině zvláště, neboť zanecháme-li zde dobrou pověst, bude nás s láskou a úctou vzpomínáno. — Letos máme počasí překrásné, vláhy dost, všeho narostlo hojnost, obilí je tuze pěkné a hodně sype — pšenice 30—40 bušlu a oves 50—60 bušlů po akru. Zeleniny jest též všeho druhu hojnost. Kukuřice, ta naše slavná královna plodin, má klasy ohromné a slibuje bohatou sklizeň. Příroda letos zasluhuje milionkrát "zaplať pánbů". — A vy, ctěná paní M. A., vám tudíž vyhovuji. Zdravím všechny čtenáře, jakož i redakci a pořadatelku, aby tento dopis opravila a někam do koutka vřadila. S bohem a na shledanou a až tam přijedu, tak jistě vás navštívím. Mám tam tři provdané dcery. — Dne 16. m. m. k věčnému odpočinku doprovodili jsme milou naši sestru, babičku Roubalovou, již vldp. Žalud zaopatřil svátostmi umírajících a též měl nad rakví s tělesnou schránkou zesnulé krásnou řeč, z níž každý mohl pro svůj život čerpat ponaučení. Zesnulá paní Roubalová při svém skonu čítala 78 let a kdo ji znal, každý ji miloval. Ačkoliv tři lékaři ji ošetřovali a milující její dcera ji opatřovala jako oko v hlavě, přece ji žaludeční křeče, její milým vyrvaly. Čest budiž pozůstalé, jak vše pěkně zařídila. Oltářní spolek, k němuž též zesnulá přináležela, kráčel v průvodu. V neděli, 16. m. m., ve 2 hodiny pohřbena z chrámu Páně sv. Antonína na katolický hřbitov. Byl to velice krásný pohřeb. Chrám byl lidem přeplněn a kočárů i automobilů bylo v řadě na 1 míli. Nezapomenutelná zesnulá nechť odpočívá v pokoji a země budiž jí lehkou! Odchodu drahé své bytosti hoře oplakávají jedna dcera, čtyři synové a mnoho přátel, jimž tímto projevuji svou vřele procítěnou hlubokou soustrast!

M. L. Cafourek, Lyle, Minn. — Ctěná redakce! Přiloženě zasílám $1.50 na milý nám "Pokrok", na nějž pouhým nedorozuměním jsme nepředplatili, a že se připravujeme stěhovat, žádám pouze na čas za zastavení — až totiž dojde předplatné a než se zase po návratu z Čech usadíme. Je tu totiž maminka na návštěvě a s ní se hodláme pustit do Čech, jak Bůh dá k jaru a jak bude totiž válka dopadat. Máme i s ní velké starosti, an straší všude, že i starší vojáci musí narukovat. Má syna, který sloužil u dělostřelectva a je 37 roků starý. Nevím, jak dlouho by musel býti člověk pohotově, on byl odveden před 16 léty. — V Pokroku velmi rádi čteme dopisy a zvláště slečny Arny z Prahy a jiné se nám líbějí. Letos jest to počasí jaksi divné. Dříve deště mohly vše ulít a přítomně všecko schne. Ovšem, občas deštík dostaneme, ale kouká to jakoby po něm bylo ještě sušeji. Úroda obilí na slámu je dosti obstojná, zrno ale jest špatné jakosti, neboť rezem trpělo a tak je lehké. Kukuřice zvláště na písčitých kopcích je suchá. Na to se však nebude brát žádný ohled — daně budou stejné a vůbec farmář musí platit, ať dopadne jak chce. Nevím, jak to půjde dál, každý jen sní o městě a ta jsou již až přeplněna. Někteří by rádi na venek, však nemohou, ježto nemají do začátku. Nevím, proč nemůže být každý spokojen, kde je. Vždyť všude je nějaká chyba a pracovat se musí všude. Arci jsem ještě z těch starých a nevím, jak bych se bavila jinde. Mně ale postačí, když nás děti a vnoučata a druzí přátelé navštíví a my zase je a práce okolo všeho je mně nade vše. Doufám, že vždy bude tak dobře, ač nemoce nás navštěvují jako jiné.

Ctěná paní: — Doufám, že se válka brzy ukončí a že Vám bude moci starou vlasť navštíviti a bude nás těšiti, když též zašlete občas dopis do naší "Ž. H.", načež se bude těšiti

Pořadatelka.

Muskmellon naložený.

Vezmi ne příliš přezrálé melouny, rozkroj každý v půli, odstraň semena a všechny třásně, oloupej a rozkrájej na malé úhledné kousky — velké jako malá okurka a vlož je do kamenného hrnku. Do hrnku dej kvart octa a kvart vody a dvě libry cukru, několik hřebíčků a velkou lžíci přelámané skořice. Koření svaž do čistého plátna a dej do octa s cukrem vařit as patnáct minut. Vařící ocet pak nalij na meloun, hrnek přikryj. Druhý den slij ocet do hrnka a nech zase povařit a horký nalij zase na meloun. Třetí den nech ocet více povařit a je-li příliš kyselý, může se přidati opět trochu cukru a nechat povařit. Meloun může se dát do ovocných lahví, naplnit po vrch svařeným octem a uložit jako jiné ovoce. Hadřík s kořením se může vyndat, když se síla z koření byla dostatečně vyvařila.

Pečené broskve.

Oloupej a rozkroj na půlky pěkné broskve, pecky vyndej a broskve klaď do polévaného pekáče. Do prostory od pecek dej do každé lžičku cukru a půl lžičky másla a pár kapek citronové šťávy a šlibec strouhané muškátové kuličky. Peč v mírné troubě 20 minut. Dej pak na stůl na opečený a máslem namazaný bílý chléb — do koleček krájený.

Neplatí, kdo se chválí sám, ale koho chválí lidé!

Stamtt, Canada.

Ctěná paní Otoupalíková!

Přiloženě Vám zasílám poštovní poukázku na $1.50, kterýžto obnos Vám dlužuji od 18. července 1913, za mast na lišej pro naši dcerušku. Mast se velice dobře osvědčila, před tím jsme upotřebovali všecky možné masti a prostředky, ale všecko bez účinku, až teprve Vaše mast skutečně pomohla. Přijměte od nás všech nejsrdečnější díky a odporučujeme Vaši výtečnou mast všem trpícím krajanům.

Rodina Nockova.

Ctěná paní Fr. Otoupalíková!

Prosím o zaslání Vašeho plicního thé. Jest velice dobré na plicní choroby a pomáhá od bolestí v krku a hrdle. Zůstávám s úctou

Libi Kubalová, Texas.

Dopisy s objednávkou adresujte na:

Mrs. Frances Otoupalík,

VYRABITELKA **David City, Nebraska**